

მხატვრული ფილმი „გზა შინისაკენ“ სცენარი

Главные герои:

Кирилл Джанелидзе, Пация Джанелидзе (жена Кирилла Джанелидзе), Михаил Джанелидзе (их сын).

.....

Взаимоотношения между героями фильма будут выстроены на основе менталитета жителей высокогорья.

Ключевое слово в словосочетании «сын врага народа» - будет слово Сын, а не «враг народа». Авторы считают, что это очень важно в данной истории.

Поведение отца в обществе, в семье, взаимоотношения отца и сына будут формировать Михаила как личность.

Кирилл станет для Михаила примером во всем: в ненависти и любви, в работе (Кирилл брал с собой Михаила на собрания, на тяжелую работу...), в учебе, в прощении ближнего, даже своего врага. Это нужно для того, чтобы зло не закралось в сердце – так будет отец учить Михаила жить.

Взаимоотношения отца и матери станут примером для Михаила. Будет заметно, как Михаил подражает отцу во взаимоотношениях со своей возлюбленной Марго.

.....

ТИТР

მთავარი გმირები:

კირილე ჯანეკლიძე, ფაცია ჯანელიძე (კირილე ჯანელიძის მეუღლე), მიხეილ ჯანელიძე (მათი შვილი).

.....

ფილმის გმირების ურთიერთობები აწყობილი იქნება მაღალმთიანი ადგილების მკვიდრთა მენტალიტეტის საფუძველზე.

სიტყვათშეწყობაში „ხალხის მტრის შვილი“ საკვანძო სიტყვა იქნება – შვილი და არა „ხალხის მტერი“. ავტორები მიიჩნევენ, რომ ეს მეტად მნიშვნელოვანია წარდგენილ ისტორიაში.

მამის ქცევა საზოგადოებაში, ოჯახში, მამისა და შვილის ურთიერთობები მიხეილს პიროვნებად ჩამოაყალიბებს.

კირილე მიხეილისთვის მაგალითი გახდება ყველაფერში: სიმულვილსა და სიყვარულში, მუშაობაში (კირილეს თან დაჰყავდა მიხეილი კრებებზე, მძიმე სამუშაოებზე...), სწავლაში, მოყვასის პატიებაში, საკუთარი მტრის პატიებაშიც. ეს აუცილებელია იმისათვის, რათა ბოროტებამ გულში ვერ დაიბუდოს – ასე ასწავლიდეს იქნება მამა ცხოვრებას მიხეილს.

დედ – მამის ურთიერთობები სამაგალითო იქნება მიხეილისათვის. შესამჩნევი იქნება, თუ როგორ ბაძავს მიხეილი მამამისს თავის შეყვარებულ მარგოსთან ურთიერთობებში.

.....

В 1783 году между Россией и Грузией был подписан Георгиевский трактат. В период с 1801 по 1864 годы грузинские царства и княжества вошли в состав Российской империи, в составе которой пробыли до 1918 года, когда было образовано первое грузинское демократическое государство — Грузинская Демократическая Республика.

Но уже 25 февраля 1921 года с карты мира исчезло государство "Грузинская Демократическая Республика" и появилась "Грузинская Советская Социалистическая Республика".

Все имена (за исключением главного героя) могут быть заменены.

Рассказ истории будет идти от первого лица - от лица главного героя Михаила Джанелидзе.

Сцена 1. 1946 год. Грузия.

Михаил — поседевший и выглядящий гораздо старше своих лет — возвращается домой после демобилизации.

Полуторка едет по пустой дороге. Кузов покрыт брезентом, по которому бьет проливной дождь.

В кузове сидят советские солдаты и молодой русский - капитан. Все они направляются к одному месту службы.

В углу кузова стоит маленькая буржуйка. Рядом с буржуйкой сидит Михаил. Он пишет в пожелтевшей тетради. Михаил аккуратно выводит каждую букву, каждое слово.

ტიტრი

1783 წელს რუსეთ საქართველოს შორის ხელმოწერილი იქნა გეორგიევსკის ტრაქტატი. 1801 –1864 წლების პერიოდში საქართველოს სამეფოები და სათავადოები შევიდა რუსეთის იმპერიის შემადგენლობაში, რომლის შემადგენლობაშიაც იყო 1918 წლამდე, როდესაც საფუძველი ჩაეყარა საქართველოს პირველ დამოუკიდებელ დემოკრატიულ სახელმწიფოს – საქართველოს დემოკრატიულ რესპუბლიკას.

მაგრამ, უკვე 1921 წლის 25 თებერვალს მსოფლიო რუქიდან გაქრა „საქართველოს დამოუკიდებელი რესპუბლიკა“ და წარმოიქმნა „საქართველოს საბჭოთა სოციალისტური რესპუბლიკა“.

ყველა სახელები შეიძლება შეცვილ იქნეს, მთავარი გმირის გარდა.

ისტორიის თხრობა პირველი პირისგან განხორციელდება – მთავარი გმირის, მიხეილ ჯანელიძის სახელით.

სცენა 1. 1946 წელი. საქართველო.

მიხეილი – გაჭაღარავებული და თავის ასაკზე უფროსი გარეგნობის – სახლში ბრუნდება დემობილიზაციის შემდეგ.

სატვირთო „პოლუტორკა“ ცარიელ გზაზე მიდის. მანქანის ძარა ბრეზენტით არის გადახურული, რომელსაც თქეში წმივა ურტყამს.

ძარაში სხედან საბჭოთა ჯარისკაცები და ახალგაზრდა რუსი – კაპიტანი.

ყველანი მიემართებიან სამსახურის ერთი

Капитан

Миша, дров подкинь в буржуйку.

Михаил перестает писать, переводит свой взгляд на языки пламени, которые вырываются из буржуйки, потом на капитана.

Михаил

Вы что-то у меня спросили?

Капитан

Дров подкинь в буржуйку, говорю. На дровах сидишь.

Михаил кладет пожелтевшую тетрадь на рюкзак, потом подкидывает дрова в буржуйку.

Капитан

Писатель?

Михаил

Учитель истории. Я посплю немного, капитан. Ты разбуди меня, когда доберемся до развилки, до дороги, которая будет уходить в горы.

Капитан

Хорошо.

Михаил

Всю войну мечтал выспаться.

Михаил поднимает воротник шинели, садится

адგილისკენ.

ძარის კუთხეში მოთავსებულია პატარა ღუმელი – „ბურჟუიკა“. მის გვერდით მიხეილი ზის. რაღაცას წერს გაყვითლებულ რვეულში. გულმოდგინედ გამოჰყავს თითოეული ასო, ყველა სიტყვა.

კაპიტანი

მიშა, შეუნთე შეშა „ბურჟუიკას“.

მიხეილი წერას წყვეტს, მზერას „ბურჟუიკიდან“ გამოვარდნილ მოგიზგიზე ალებზე გადაიტანს, შემდეგ ისევ კაპიტანზე.

მიხეილი

რაღაც შემეკითხეთ?

კაპიტანი

შეშა შეუნთე ღუმელს, მეთქი. შეშებზე ზიხარ.

მიხეილი გაყვითლებულ რვეულს ზურგჩანთაზე დებს, შემდეგ შეშას შეუმატებს „ბურჟუიკას“.

კაპიტანი

მწერალი ხარ?

მიხეილი

ისტორიის მასწავლებელი. ცოტას დავიძინებ, კაპიტანო. გამაღვიძე, როცა გზა – გასაყარს მივალწევთ, მთებში მიმავალ გზას.

კაპიტანი

კარგი.

მიხეილი

მთელი ომი გამოძინება მენატრებოდა.

ближе к буржуйке, закрывает глаза и засыпает.

Голос Михаила

(за кадром, реконструкция событий)

В мае 1946-го года была объявлена демобилизация. Мне посчастливилось наконец-то вернуться домой. Оглядываясь назад, я до сих пор вспоминаю свои родные края, свою родную деревню Ухути. Я любил её с самого детства. Не было ни одного дня за те пять лет, что я провел на войне, чтобы я не вспоминал мудрых, неторопливых, умных и трудолюбивых людей, которые своим бытием олицетворяли все прекрасные качества, которые могли только быть в человеке – это были мои земляки. Я скучал по той дружбе - настоящей, искренней. Я вспоминал, как у нас в деревне накрывали столы; какие красивые говорили друг другу тосты; вспоминали своих предков; танцевали под грузинскую народную музыку, которая словно магическое заклинание заставляло нас стать единым целым с природой, окружавшей нас.

Полуторка подпрыгивает на ухабе. Михаил кричит во сне, просыпается, по его лицу текут крупные капли пота.

მიხელი მაღლა აიწევს შინელის საყელოს, „ბურჟუიკასთან“ ახლოს ჯდება, თვალებს ხუჭავს და იძინებს.

მიხელის ხმა

(კადრს მიღმა, მოვლენათა რეკონსტრუქცია)

1946 წლის მაისში გამოცხადდა დემობილიზაცია. მე, როგორც იქნა, სახლში დაბრუნება მეღირსა. უკან ვიყურები და დღემდე მაგონდება ჩემი მშობლიური კუთხე, ჩემი მშობლიური სოფელი უხუთი. ბავშვობიდანვე მიყვარდა. ომში გატარებული ხუთი წლის განმავლობაში ერთი დღეც არ ყოფილა რომ არ გამხსენებოდა ბრძენი, აუჩქარებელი, ჭკვიანი და შრომისმოყვარე ადამიანები, რომლებიც თავისი ყოფით ასახიერებდნენ ყველა საუკეთესო თვისებას, რაც კი შეიძლება ყოფილიყო ადამიანში – ესენი ჩემი თანამემამულეები იყვნენ. მენატრებოდა ის მეგობრობა – ჭეშმარიტი, გულწრფელი. მაგონებოდა, როგორ იშლებოდა ჩვენთან სოფელში სუფრები; რა მშვენიერ სადღეგრძელოებს უძღვნიდნენ ერთმანეთს; იხსენებდნენ თავიანთ წინაპრებს; ცეკვავდნენ ქართული ხალხური მუსიკის თანხლებით, რომელიც თითქოს მაგიური მოჯადოვებით ერთ მთლიანობად გვაქცევდა ჩვენს ირგვლივ მყოფ ბუნებასთან.

სატვირთო „პოლუტორკა“ ხტუნავს ოღროჩოღროებზე. მიხელი სიზმარში ყვირის, იღვიძებს, მის სახეზე ოფლის მხვილი წვეთები მოედინება.